

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οι Κινέζοι, ως γνωστόν, τρέφουν ιδιαίτερα λατρεία προς τους προγόνους τους. Δαπανούν δε για τις τελετές τις σχετιζόμενες με τη λατρεία τους αυτή, πάνω από... 300 εκατομμύρια φράγκων τον χρόνο!

— Οι Κινέζοι πιστεύουν ακόμη ότι ο άνθρωπος έχει τρεις ψυχές. Από αυτές, η μία μένει μέσα στο σώμα ή άλλη ακολουθεί το σώμα στον τάφο, και η τελευταία πηγαίνει κάπου, ούτε αυτοί όμως ξέρουν πού ακριβώς!

— Μεταξύ των διαφόρων περιόγων φυσικών φαινομένων που παρατηρούνται στη νήσο 'Ιάβα, είναι και η «δηλητοποιώδης κοιλιά» του όρουσ Ταγγέρο. Η κοιλιά αυτή ονομάζεται έτσι επειδή αναδίνει ανθρακικό οξύ—σβυσμένο κρατήρας διαστήσει—που θανατώνει οποιοδήποτε έμψυχο θελήσει να πλασιάσει εκεί! Ένενα, από τη εινε στρωμένη με κόκκαλα λεόντων, τίγρεων, πουλιών και ακόμη και ανθρώπων!

— 'Ιδού ένας πίναξ των σφυγμών του ανθρώπου: Τα νεογνά έχουν 130—140 σφύξεις το λεπτό, τα υορά ηλικίας ενός έτους 115—130 σφύξεις, ηλικίας δύο ετών 100—105 σφύξεις, τριών ετών 95—105 σφύξεις. Από 13—14 ετών ο άνδρας έχει 80—90 σφύξεις, από 14—21 ετών 75—86 σφύξεις και από 21—60 ετών 60—75 σφύξεις. Πέρα από τα έξηντα, έχει 75—80 σφύξεις το λεπτό. Η γυναίκες έχουν περί τις 10 σφύξεις περισσότερο από τους άνδρες, όσο δέ...ψηλότερες είναι τόσο πιο άργος είναι ο σφυγμός τους!

— Η πρώτη μηχανή ποδών κατασκευήσαν φανέλλων εφευρέθη από τους αδελφούς του σέρ Ρολλάνδου Χέλλ, δύο όργανοι των ταχυδρομείων της Αγγλίας.

— Το πιο άρχαιο δείγμα καθαρού υναλιού είναι ένα γυαλένιο κεφάλι λεονταρίου που φέρνει χαραγμένο το όνομα κάποιου Αιγυπτίου βασιλέως που έζησε 2000 χρόνια προ Χριστού!

— Το πρώτο μηχανή στοιχειομητριο εφευρέθη από τα 1820 από έναν Άγγλο σοφό.

— Τον καιρό που η γυναίκες είχαν μακρούς μαλλιά και πορούσαν «μ π ο υ μ π ά ρ ι α», ενν από τα ανθηρότερα εμπόρια ήταν και το εμπόριο των ψεύτικων μαλιών. Φαντασθήτε πως μόνο κατά το έτος 1875 μεταφέρθησαν στην Εθιοπία από την Κίνα...60 τόνοι πλεξίδες Κινέζων, προς χρήση των ευρωπαίων... κομψοποιημένων κυριών!

— Τα άγδα της στρουθοκαμήλου, υπολογίζεται ότι είναι ίσον προς...24 άγδα της κόττας!

— Όταν ο πλοίαρχος Κούκ ανέκαλυψε την Αυστραλία, είδε έναν ιδιαιτητή στην παραλία ό οποίος κρατούσε στην αγκαλιά του ένα ζώον. Ο πλοίαρχος έστειλε τότε έναν ναύτη για ν' άγοράση το ζώον. Όταν ο ναύτης του τό έφερε, ο Κούκ παρετήρησε ότι ήταν τελείως άγνωστού είδους στην μέχρι τότε ζωολογία. Σινάδισε τότε το ναύτη στών ιδιαιτητή, για να τον ναύτη πως όνομαζόταν το ζώο αυτό στη διάλεκτο του τόπου. Ο ναύτης έξετέλεσε πράγματι την έντολή που του είχε άνατεθεί. Ο ιδιαιτητής όμως, όταν τον έρώτησε σχετικώς με την όνομασία του ζώου, άπήνησε: «Καγγορούϊ!» ήτοι, κατά την Αυστραλιανή διάλεκτο «Δέν ξέρω». Ο ναύτης, ένθουσιασμένος για την...έπιτυχία της άποστολής του γύρισε στών Κούκ και του είπε: «Ο ιδιαιτητής μου άπήνησε πως το ζώο τόν λέν Καγγορούϊ». Κι' έτσι το ζώον αυτό έμεινε γνωστό με την όνομασία αυτή.

— Ο Ιούλιος Καίσαρ, όταν όργιζετο άπηγγελε το Ρωμαϊκό άλφιβητο πριν μιλήση για να του περάση ό θυμός.

— Σ' ένα δάσος της Σκωτίας ύπάρχει ένα δέντρο πολύ παράξενο. Προ πολλών ετών έπεσε από μία καταιγίδα πάνω σ' ένα ποτάμι και σχημάτισε έτσι ένα είδος γεφυρας. Ύστερα όμως από κάμποσον καιρό από το άκρον του μόν βγήκαν ρίζες που τό ξαναοριζώσαν στη γη, από τόν κορμό του δε εφύτρωσαν 15 περίπου νέα δέντρα, όρθια, σ' εϋθεία γραμμή!

— Τα δέντρα αυτά είναι παχύτατα και έχουν ύψος περί τους 30 πόδας.

Ο Συλλέκτης

σφαιροφύλακας του τυραννικού άρχοντα. Ούτε ο Αυστριακός ευγενής δέν γλύτωσε άπ' το έκδικητικό μαχαίρι του βασανισμένου λαού της Μπριξ.

Και στο μέρος που σκεκόταν περήφανος και τρομερός ό κύργος ως την ήμερα αυτή δέν ύληρχε την επομένη ούτε πέτρα όρθή. Οι χωρικοί τόν ελχαν γκαρμήςσε, θάφοντες στα έρειπιά του τόν άγριο πυργοδεσπότη και τους ανθρώπους του!...

Ίουλιέττα Άδάρμ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο Γερμανός Έλληνοστής και ή φίμη του Παπαδιαμάντη. Το γεύμα στο «Πανελλήνιο.» Πώς έπίσθη να λάβη μέρος και ό Παπαδιαμάντης. Η φοβερή γκόφα του γκαρσονιού. «...Πήγαινε έξω!...» Ο Παπαδιαμάντης κλαίει!...

Δημοσιεύουμε σήμερα, όπως σάς ύποσχεθήκαμε την παρασμένη έβδομάδα, ένα ακόμη ανέκδοτο από την ζωή του Παπαδιαμάντη. Πρόκειται, όπως θα δητε,περι μιάς μικρής τραγωδίας:

Κάποτε ήθελε στός Αθήνας ένας Γερμανός Έλληνοστής, που είχε μεταφράσει διάφορα διηγήματα του Άλεξ. Παπαδιαμάντη και τόν έδαύμαζε. Ο Γερμανός έξεφρασε σε μερικούς Αθηναίους λογίους τη ζοηρή του επιθυμία να γνωρίση τόν Παπαδιαμάντη. Οι λόγιοι αυτοί ανέθεσαν στο φίλο του Παπαδιαμάντη ζωγράφο κ. Χατζόπουλο—τό μόνο που μπορούσε να τόν έπηρεάση—να καταφέρη τόν Παπαδιαμάντη να παρευθής σ' ένα γεύμα που θα έδιναν για τιμή του ξένου Έλληνοστής. Ο Παπαδιαμάντης έδουλολεύτηκε πολύ, τέλος όμως ό ζωγράφος τόν εκατόφερε, υπό τόν όρον ότι το γεύμα δά έδίδετο σε κανένα κέντρο, όχι και τόσο άριστοκρατικό και πολυθέρβο.

— Στο «Πανελλήνιο», είπε, ό κ. Χατζόπουλος. Μη μου χαλάση το χατίρι.

— Καλά, έστέναξε ό Παπαδιαμάντης. Την ώρισμένη βραδυά, οι λόγιοι με τόν Παπαδιαμάντη στη μέση έπήγαν στο «Πανελλήνιο», όπου σε λίγο θάρχοτανε και ό Γερμανός. Έμπληξαν μέσας. Το τραπέζι ήταν έτοιμο σε μιά γωνιά. Τα γκαρσονία ήξεραν ότι εκεί θα έτρωγαν κάποιιο κύριο, γέμια επί παραγγελιά! Η παρέα άφησε για μιά στιγμή τόν Παπαδιαμάντη και πήγε στών πόγκο να συνεννοηθή με το διευθυντή του έστιατορίου. Ο Παπαδιαμάντης εκάθησε τότε με δειλία στο τραπέζι και περιέμενε. Τη στιγμή αυτή συνέβη μιά πολύ λυπηρή, πολύ θλιβερή σκηνή. Ένα γκαρσονί, μόν ξέροντας με ποιόν έχει να κάνει, ούτε ότι ό φτωχοντυμένος εκείνος άνθρωπος αποτελούσε μέλος της παρέας, τόν έπηρε για ζητιάνο, τόν έχτύπησε πρόστυχα με την πετσέτα και του είπε:

— Τι θέλεις σου έδώ; Μάρος. Όξω!

Ο Παπαδιαμάντης σηκώθηκε άμέσως και γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να πή λέξη, χωρίς να γείνη αντίληπτός από την παρέα του, εγλύστρησε από την πλαγινή πόρτα στο δρόμο και γίνηκε άφαντος.

Όταν οι λόγιοι έγύρισαν στο τραπέζι και δέν τόν βρήκαν και όταν έμαθαν από το γκαρσονί ότι «έδιωξε ένα ζητιάνο που είχε στρογγυλοκαθήσει στο τραπέζι τους» εκατόλόβανε την φοβερή παρεξήγησι που είχε γίνει και έστειλαν τόν κ. Χατζόπουλο να τρέξη να βρή τόν Παπαδιαμάντη στα κατατόπια του και να τόν ξαναφέρη.

Ο ζωγράφος βρήκε πράγματι τόν Παπαδιαμάντη σ' ένα ηουχο καφενείο, στο Κολωνάκι. Καθότανε σε μιά σκοτεινή γωνιά, είχε σκεπάσει το πρόσωπό του με τα χέρια και έκλαιγε με σιωπλά δάκρυα. Έννοείται ότι ό φίλος του, που δέν μπορούσε να τόν παρηγορήση, δέν έτόλμησε να του πη να ξαναβάνε στο «Πανελλήνιο»... Και το γεύμα διεξήχθη θ λ ι β ε ρ ά, μελαγχολικά, χωρίς κέφι...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ

Ένας νεαρός Έσκιμώος τότε μόνον μπορεί να έλθη εις κοινωνία γάμου όταν σκοτώση μάν άρκουδα! Αυτό σημαίνει πως έγινε άνδρας και πώς είναι ό θεση να δημιουργήση οικογένεια. Περιεργος όμως είναι ό τρόπος με τόν όποιο κάνει γυναίκα του την κόρη τών όνειρων του.

Την παραφυλάει τη νύχτα εκεί που θα βγη έξω κ' όρμαίει να την κλέψη. Εκείνη τότε τόν δαγκώνει, τόν σαγγρονάει και τόν άναγκάζει να την άφήση. Έν τω μεταξύ, τρέχουν στίς φωνές της, διάφορες γοηές και νέοι κ' άρχίζουν να χτυπούν άλύπητα τόν γαμπρό, ό όποιος προσπαθεί να ξαναπάση την έκλεκτή του. Όταν τα καταφέρει και την τσακώσει εκείνη τόν περιποιείται όπως και πρώτα με συμπιές και δαγκώματα και τόν άναγκάζει να την ξαναφήση. Όταν πια ό γαμπρός πιάσει τη νύφη και τρίτη φορά, παρά τη λυσσαλέα αντίστασή της, τότε πια εκείνη είναι δική του και τόν ακολουθεί σαν πρόβατο.